

Truyện 4 Con vật

(Truyện cổ dân tộc Chăm)

Sống chung một nhà, nhưng Hổ suốt ngày đi chơi lại đòi ăn nhiều, trong khi Thỏ, Rái, Gà phải cặm cùi kiếm sống. Và ba con vật đã tìm mọi cách trị Hổ.

Hổ, Thỏ, Rái, Gà cùng ở chung một nhà. Lúc đó, Hổ chỉ khoác trên mình một màu lông đen, trắng, đỏ, vàng hoặc thậm chí như màu củ nâu. Mắt Rái thì tròn như mắt mèo. Da mặt gà trống xám xịt màu đất, còn tai thỏ thì dài và rất nhiều lông, chứ chưa trụi và ngắn như bây giờ. Hằng ngày Thỏ, Rái, Gà cùng đi cắt tranh gánh xuống làng bán, lại vào rừng làm rẫy trồng ngô, trồng lúa. Gà dùng hai cái chân khỏe bới đất. Rái vun thành luống, còn Thỏ thì trồng cấy. Chỉ có Hổ ỷ mình lớn xác lại có thanh gươm dài và sáng quắc, nên chẳng chịu làm gì, cứ đi chơi rong rồi về xem có cái gì ngon thì tranh ăn trước. Có một lần Hổ đi chơi một mạch đến ba tháng liền. Lúc nó đi thì mảnh đất sau nhà còn là khu rừng hoang. Khi nó về đã thành một rẫy ngô to, bắp sắp già. Con Hổ nhìn thấy bắp ngô vàng rất muốn ăn, đứng ngoài cửa nói, giọng hống hách:

- Chúng bay không thấy tao về sao mà không đem ngô ra cho tao ăn?

Gà tức giận, nhảy ra toan đá, Rái cũng nhe răng định liều chết với Hổ một lần. Còn Thỏ thì biết sức mình không thể địch lại con Hổ, có lưỡi gươm rất sắc. Nó liền chạy ra ngăn Gà, Rái lại, ôn tồn nói với Hổ:

- Tôi thấy anh về, nhưng ngô chưa già. Nếu đã ăn được thì tiếc gì mà không mang ra cho anh ăn!

- Chà! Bụng ta đang đói mà ngô chín vàng rồi đó chứ? Chúng mày đã nói dối thế thì tao tự đi lấy ăn vậy.

Hổ đi ra rẫy. Nó mới đưa lưỡi gươm chặt ngang một nhát mà mất một vạt ngô. Thỏ tiếc đứt ruột nhưng vẫn phải nén giận làm lành:

- Thôi, ngô còn non. Anh ăn tạm bằng ấy thôi, bao giờ nó già hãy ăn nữa...

Vừa nhai nhồm nhoàm, Hổ vừa nói:

- Ừ, thế cũng được. Tao còn về đây nhiều lần. Chúng mày phải dành phần thật nhiều cho tao đấy nhé!

?n xong, Hổ lại đi, Thỏ nói với Rái và Gà:

- Ta không tìm cách cướp thanh gươm của nó thì nó còn phá ta. Hai anh ở nhà chặt rào rào rẫy ngô lại. Tôi đi cướp gươm Hổ.

Con Thỏ lấy một thanh tre vót thành một cái gươm đem đốt qua lửa cho đen. Làm xong, Thỏ lấy tro bôi vào mình, lần theo dấu chân đi tìm Hổ. Đi được nửa ngày thì thấy con Hổ đang ngồi bên bờ suối, cầm cây gươm trước mặt. Thỏ nói:

- Vóc dáng anh Hổ to thế kia mà dùng cây gươm bé bằng ấy sao vừa sức?

Con Hổ ngẩng lên. Vì Thỏ đã phủ mình một lớp tro, nên Hổ không nhận ra Thỏ ở cùng nhà. Lại thấy Thỏ vác một thanh gươm dài gấp đôi gươm mình, liền hỏi, giọng vẫn trịch thượng:

- Vậy thì mày đưa lưỡi gươm của mày cho tao?

- Ai chứ anh thì tôi tiếc gì.

Con Hồ ranh mãnh lại nói:

- Tao sợ gươm mày không sắc?

- Anh cứ thử đi, nước dưới suối kia kia, chém thử đi.

Con Hồ cầm lưỡi gươm của nó chém thật mạnh xuống nước, lưỡi gươm bật lại ngoằn ngoèo.

- Úi, thế thì gươm anh thua đứt gươm tôi rồi!

Con Thỏ cầm thanh gươm tre xuống suối thông thả rạch xuống mặt nước. "Lưỡi gươm" xén nước rất ngọt. Hồ liền đổi ngay thanh gươm con Thỏ.

Thỏ lấy được thanh gươm của Hồ mang về nhà thì Rái và Gà đã rào xong rẫy ngô và nhà ở. Con Hồ đi lang thang thêm mấy hôm, không tìm được thứ gì ăn, nó lại về rẫy ngô. Nhưng rẫy đã rào kỹ rồi, nên Thỏ, Rái, Gà cứ ngồi trong rang ngô ăn. Hồ ngồi thấy mùi ngô rang. Hắn hồng hách:

- Dỡ rào, dỡ rào cho tao vào ăn ngô, mau!

Thỏ, Rái, Gà ngồi im. Hồ đe:

- Chúng mày không biết tao có lưỡi gươm mới à? Lưỡi gươm này dài và sắc hơn trước hai lần. Không dỡ rào ra, tao chém một cái đứt hết.

- Có chém thì chém chứ không mở, không tháo! Thỏ bảo.

Con Hồ lấy hết sức mạnh, vung gươm chém vào rào một nhát, lưỡi gươm tre gãy làm đôi. Hồ ngồi tiu nghỉu một lúc rồi làm dữ:

- Chúng mày không cho tao ăn chung thì tao cắn nát đầu.

Nói rồi nó dùng hai cánh tay khỏe làm bộ vuốt sắc phá rào chui vào. Biết chưa trừ được Hồ, Thỏ đầu dụ:

- Tôi muốn để anh chặt rào xem thanh gươm mới sắc bằng nào đó thôi. Chứ còn ngô thì chúng tôi có tiếc gì.

Con Hồ lại ở đó, lại ăn, lại nằm rồi lại đi chơi. Nó tung hoành, hồng hách muốn gì được nấy. Thỏ nói nhỏ với Rái và Gà:

- Chưa giết được nó thì làm ăn chưa yên. Phải tìm cách giết nó đi thôi.

Một hôm vào mùa cỏ tranh khô, Thỏ xuống làng rồi về bảo:

- Có một nhà giàu đổi thịt lấy tranh. Một xe tranh lấy một gánh thịt.

Hồ háu ăn thịt mà lâu nay chưa được bữa thịt nào, nay nghe Thỏ nói, Hồ hỏi dò:

- Người ta chịu đổi thịt sao chúng mày không đi cắt tranh!

- Có đi cắt chứ, nhưng mới ở dưới làng về đến đây thì cắt vào lúc nào?

Thỏ nói vậy rồi giục Rái, Gà đi đồn gỗ đóng xe. Đóng xong, ba con xúm lại cắt tranh xếp đầy một xe. Xếp xong, con đẩy con kéo, cố làm cho chiếc xe lắc qua xích lại, cho con Hồ gai mắt. Quả nhiên, con Hồ muốn ăn thịt, thấy Thỏ, Rái, Gà kéo chiếc xe đi chậm chạp nó nạt nộ:

- Chúng mày làm ăn chẳng nên thân gì cả. Tránh ra cho tao kéo.

Hồ mắc mưu, Thỏ, Rái, Gà mừng lắm. Thỏ khép Hồ vào xe, lấy dây buộc thật chặt,

rồi bảo Gà đi trước dẫn đường, bảo Rái đi sau đẩy xe, còn mình thì lên xe ngồi giữ
kéo tranh đồ. Ra khỏi rẫy, con Hổ tham ăn càng ra sức kéo xe đi thật nhanh. Thỏ lấy
cây kéo lửa đốt xe tranh. Tranh khô, gió thổi mạnh, lửa tấp vào tai Thỏ, làm tai Thỏ
chai lại và cháy hết lông. Còn Rái tránh không kịp cũng bị lửa cháy sừng híp cả mắt.
Ngọn lửa lại quật về phía trước làm cho mặt Gà đỏ gay. Còn Hổ càng bị nặng. Sức
Thỏ trối không đủ chặt để Hổ bị chết thui, nên Hổ chỉ bị lửa cháy sém hết lông, chỉ
còn lớp lông dưới các nuộc dây Thỏ buộc là chưa cháy nhưng cũng sém vàng. Thỏ,
Gà đứng ngoài gõ tay cười. Hổ vùng ra được, nó đuổi Thỏ, Rái, Gà chạy tản mát mỗi
con một nơi. Hổ nhìn lại mình, bộ lông nguyên màu của nó đã thành một bộ lông có
khoang vằn.

XT biên soạn

 [Trở về trang trước](#)